

ВЯРШЫНІ — НА БІРАДЗЕ!

Брэсцкаму тэатру імя Ленінскага Камсамола Беларусі — 25 гадоў

Імлівы цяжкі «Шпаён» праразае густы блыск туман. І пад мантонны грукат так натуральна ліецца гаворка: і яна пра тэатр. Мы едем у пагранічны Брэст на свята з нагоды 25-годдзя творчай дзейнасці драматычнага тэатра імя Ленінскага камсамола Беларусі.

Здаецца, гэта было так нядаўна, калі тэатр упэўнена прыхаў на гастролях у Мінск і заваяваў прызнанне сталічнага глядацкага паўнамоцтва тэатральнай сцэны аповесцю «Маладая гвардыя», суровай праўдай чалавечкага подвигу, які быў мастацкім нервам спектакля «Як гартвалася сталь». А мінула з той пары два дзесяцігоддзі. Здаецца, зусім нядаўна мы з паўшчы павагай, узрушанымі амель дакументальных мастацтвам, глядзелі на самахваліх салдат з «брэсцкай крэпасці», і нас агортаў прасветлены сум па тым, што стаяў нешмёрць у цягачыні будыма. А пасля прэміер мінула пяцінаццаць гадоў!.. Час няспынна ідзе наперад, і тое, што было падзеяй сённяшняга дня, з'яўра адыходамі ў гісторыю, робіцца здобываным летасіллям. І набліжаюцца гадавіны, якія вліваюцца творчае шлэху, надыходзяць дні роздуму пра стварэнне, дасягнуты і пра тое, што было зроблена не зусім тады, як трэба хацелася. Мастацтва тэатра! Тут няма пратаптаных сцежкаў — кожны арыст пракадаваў свой след. А тэатр, калектыву творчых аднадумцаў, тым больш...

Чэрць стагоддзя заўзятай і рухлівай сцэнічнай дзейнасці такога тэатра ў Брэсце — дата прыкметная ў культурным жыцці рэспублікі.

— Яны ўмеюць захоўваць полымя непазрандасці ў спектаклях доўгія гады. Можна быць, якая такая рыса ў творчасці больш за ўсё і дзе гэтым калектыву права называць камсамоцтвам? — гаворыць заслужаны дзеяч мастацтваў БССР Уладзімір Мацвеевіч Стельмах.

Яго словы нібы падхопілае народная арыстыка рэспублікі Ірына Фларыянаўна Ждановіч, майстра сцэны. Выправаўшы, чыя творчасца можа лічыцца эталонам арыстычнага добраўладжвання.

— Непазрандасць... А што гэта такое ў акцёрскім майстэрстве? — пытаецца яна. — Мебчыц, гэта ўменне заставацца самім сабой у правах нечага істотнага ў чалавечы, якога ты іграеш. Упершыню я адчула, як гэта неабходна нам, у спектаклі «На Куляле» Міхаса Чарота ў Першым БДТ. Там была такая сцэна: сяліне на полі паслі сьнеда. Дзеціца бохан хлеба. А мы тады жылі галадзівата і таму накіраваліся на хлеб, як жамуць, прадаўцаў імі. І сцэна так епіч. Зала апладзіравала нам за «праўду», а мы пачыналі разумець, як яна здабываецца таў мастацкай працай. Спачатку адчуў у сабе патрэбу нешта зрабіць, а тады... Я кажу гэта трохі жартам, але і ў влі-

кім мастацтва, відаць, усё пачынаецца з адпаведнасці жыцця і ігры... Памню, як сумавалі мы ў Томску на родным краі, нам, як і Яку Купалу, былі арганічнымі словамі: «Спеваць: «Мне сніцца сны аб Беларусі...» Іграем спектаклі пра ваіны, і зноў жа нешта аб сабстве аблаваць таў сцэнічны характар. Нам вераць, нам апладзіруюць, і тут, у сэрцы, нешта зверухнецца: выкажуся...»

Ірына Фларыянаўна справядліва гаворыць пра тое, што мастак заўсёды адкрывае для сябе «скартэ» творчасці на ўласным жыццёвым і арыстычным вопіце. І калі на ўрачыстым пасяджэнні ў Брэсце галуючы разжыер тэатра, народны дзеяч БССР Георгій Волкаў спыняў сваю прамоу, каж даць слова паслеламу цяпер Юрыю Уласаву, а той, хвалючыся, як на прэміер, выйшаў да рампы і прамовай першыя словы кляты меледагаварыў: «Я — Алег Кашавой...» — мы ўспомілі, што некалі ён выступіў як равеснік героя, яго пабрацім!

І калі потым, таксама спыняючы прамоу, рэжысёр запрэўшы наперад Максім Абразмава, а той у прамой прамове чытаў мана-лог Камісары з «брэсцкай крэпасці», усё яно, у зале, адчулі, як і сапраўды мастацтва гэтых арыстаў нараджаецца ў арганічным гульці з жыццём, што тут, ля руін цягачыні над Бугам, у цягле якой прытоена каля векапаломных дзён знапі гермізму, рамесніцтва адыходаці на другі план, наступіючы месца натхненнаму грамадзянскаму па духу мастацтва.

І потым, калі на сцэну ўзнімаўся прадстаўнікі грамадскіх арганізацый горада і вобласці, пасланцы камсамоцкі і піянерскі, калектывы і студэнты, будаўнікі і рабочыя брэсцкіх заводаў, часта паўтаралася слова «Дзякуй!». Тэатру дзякавалі за тое, што ён стаў неад'емнай часткай культурына жыцця брэсцічына. За тое, што арысты на працягу ўсіх дваціці пяці гадоў выступілі на сваёй сцэне, і на палыхых стых, і ў клуббах, і ў заводскіх цэхках, і ў студэнцкіх аудиторыях.

Выбух апладзіменту выклікала і такая салідная ліча, як пяць мільянаў: так, на спектаклях камсамоцкага тэатра пачыналася пяць мільянаў глядачоў!

Я гутару з заслужанай арыстыкай рэспублікі Ганнай Качатковай, і яна задумана гаворыць:

— Узрушвае да слёз, калі зала ва ўрачыстай цішыні сончыца за героямі Чэхава, пакуце і змагаецца разам з інтэрымаўнымі персанажамі гораўскай драматургіі, успрымаючы чытаў шэпіраўскіх страцей. Не, тэ- лебачанне не можа змяніць гэтае свята — сустрачы жывога акцёра з жывой душой глядаца. Ведаецца, я часам з тэатрыкім непакоем думаю: ёсць жа сёння ў зале нехта, для каго мы, брэсцікі акцёры, адкрываем таго ж Чэхава, Горкага, Шэкіспіра і калі

такі «неафіт» пакіне залу хоць кірышу багачыні на змянінаўнаму, пісьменнасці, гэта ён нам будзе абавязан радасцю адкрыцца. А калі расчаруецца!.. Тады сорам нам...»

А ў фэе, падобныя на выір дзівоўскіх птушак, літалі і аб чымсьці шпаліліся піянеры ў чыравоных галышукках і пілотках. Я падслухаў, «не, я не падыду да яго, бо мне не верыцца, што ў жыцці ён такі звычайны дзядзька», гаварыла сьброўцы кірпатава дзючынка і гаварыла на Барыса Усусова, любіўца брастчан. «А гэта — хто?» «Які — хто? Ірына Ждановіч з Мінска, влікая актрыса, я чытаў пра яе — разавана прамовай хлопец з барабанам. «А вуня Аляксей Максімавіч Самару: гэта яго называюць цяжкім імем ветаран». Яны былі тут, у тэатры, сваімі людзьмі. І зноў жа з удзячнасцю пачула, як гэта сапраўды здарова, што на граніцы між крэпасці-герояў, жыўцы дзіўна-ліва дзеці, атрымліваючы ўрокі хараства са сцэны любімага тэатра.

За гадына да пасяджэння арысты камсамоцкага тэатра паказалі Ірына Фларыянаўна Ждановіч гаспадарскі склад, дзе захоўваюцца дэкарацыі, каліцыі, на пачатку творчага шлеху, яны тут, у гэтым складзе, рэжысэвалі і ігралі першыя свае спектаклі. «Ён для нас, як для мхатэатру, вядомы цяпер усюму свету амбэр у падміскаўным дачным мастычку. Пушкіна, дзе нараджаўся тэатр», — з усмешкай сказаў гасцяцям Георгій Волкаў.

Іх засталася ў трупе толькі тры — заснавальнікі тэатра імя Ленінскага камсамола Беларусі — Зінаіда Курдзіюк, Юры Уласав і Георгій Волкаў. Апошні цяпер узнамялае трупу, кіруе творчым жыццём калектыву. Здаецца, другога такога прыкладу мы і не ведаем, прынамсі, ў нашай рэспубліцы: чэрць стагоддзя ў адным тэатры, ад меледага арыста да сталега мастацкага кіраўніка — зайздросны і высакародны шлэх!

— Ну, браце, столькі наслухаліся мы ўрачыстых слоў, што і галава можа закружыцца! — прызнаецца галуючы рэжысёр. — А гэта, лічы, пагібель. Асвяткуем, падыздём вынікі і заірнем у зэўраціны дзень.

Трыгоныя думам, ці здолеем апраўдэць сваёй падкірко, штодзёнай працай самоу вышэйшую ўзнагароду — любоў, якую адчулі ўсім сэрцам. Нас любяць — а гэта так многа: быць любімым!

Увесь паглыбны ў клопаты дырэктар тэатра заслужаны дзеяч мастацтваў БССР Леанід Паўлювіч Валчыцкі «ловіць» гэтыя словы галуючага рэжысёра і на твары яго з'яўляецца шмак. Ён бярэ тэлефон і зноўні мудрысці адносна таго, што ктыя дошкі...»

Так ось яны і ішлі — свята і будаўнічыя клопаты. Радэсны шум нейкай асабліва задушэнай сустрачы тэатра з глядачамі на

рубяжы гадоў (учора Юры Уласав узыкнуў і сказаў, што пачаў першы дзень другога чэрці стагоддзя тэатра) і трыгоны роздум аб тым, што яшчэ трэба рабіць. Удзячнасцю і ўдзячнасцю стварэнна тут сцэнічна Ленініна — «Крамлівскія куренты», «Дзень цішыні», «Брэсці мір» — спектаклі юбілейнага афішу. У якіх раз арысты з горада над будам даюць пудэчку меледаму драматургу — ідуць рэлікты «Лейтэнанта» А. Пічуха. Шукецца «златы ключыч», якім тэатр адкрывае складаную філасофскую драму В. Лаўрэньчыца «Чалавек і глобус»...

У часе пасяджэння была зачытана тэаграма ад радавоў Савецкай Арміі — Віталі Кастальчыца і Івана Мацвічэна. Яшчэ ўнора яны былі арыстамі, а цяпер апраўлілі салідна шматлікі не з касцюмернага цыку, а з інтэнданцкага складу і далі прысугу слухачам Радзіме, мабчы, успомніўшы і тую «Брэсцкую крэпасць», дзе ім даводзілася іграць. А рэжысёр ўводзіць новых выканаўцаў у «Валынішчыку» са Стракоціна і ў «Дзесяць сутак за каханне»... Па тым, як зала прыняла словы прывітання ад гэтых нядаўніх акцёраў, а цяпер салдат нашай Арміі, я таксама перакананы, што служыць у такім тэатры — гэта быць, як жакуць, «на відзе» ўстаго горада, быць зноўным тысячам гасцяцям. Па радэх партэра пранаслася: «Віталі быў грачоўым — помніці Дык ж ён Шванд і іграў у «Валынішчыку», Ваня Мацвічэвіч...»

І разумею хвалевана Георгія Волкава, клопат Леаніда Валчыцкага — ім належыць стрымаць натуральнае і зразумелае заваляленне святлом у трупе, «взынуць» калектыву ў будні, прымусяць зусульчыні кожную раніцу на рэпетыцыі і кожны вечар на спектаклі. А яны ўмеюць працаваць самаадана і настойліва, шукуючы самых лепшых форм раскрыцца ідэіна-мастацкага багацця герміна-лічнай драмы і вясёлага вадзіва, псіхалагічнай п'есы і романтикі юнацкіх парываняў. На пісьмовым стале дырэктара тэатра я заірнуў у разгорнутую кнігу К. С. Станіслаўскага. Падкірэслены былі наступныя словы: «Няўжо Шэкіспір выношаў у душы сваёго Гамлета для таго, каб мы ў пяць хвілін апраўнілі ў яго касцюм і паказалі натопау сваё ногі, голас і вынаходлівасць...» Кніга нагадала мне вахцены журнал на караблі — гэта перасярога, гэта напамінак. Не, не дзеля пустой забавы раскрывае за спону тэатр у Брэсце — ім кіруючы вышэйшыя прыцыпы творчасці, зодной уплываць на фарміраванне светапогляду і вынавае новага чалавечка. І ніхай гэта будзе яно заусобным апапатамі! Нездарна ж прадэстаўляць Узброеных Сіл краіны па-вайскаму дакладна выказаць сваё жададанне бавоному падраздзяленню на ідэалагічным фронце, тэатру-юбіляру: «Так трымаці!»

— Я вельмі паверыла ў вашу высокую патрабавальнасць, — сказала на развітанне сваім новым сябрам на мастацтва Ірына Фларыянаўна Ждановіч.

Неўзабаве яны пакажуць новыя прэміеры. Грамадскі будзе глядзец, як крочыць калектыву да новых вышыняў. І мы не адзім раз шчы напішам аб іх, арыстах з горада, які ведае планета.

Барыс БУР'АН.

Меманьскі КРАЇН

«СЮЖЭТ ДЛЯ НЕВЯЛІКАГА АПАВЯДАННЯ»

Сумесная вытворчасць кінастудыі «Масфільм» і «Тэлэфільм» (Францыя). Аўтар сцэнарыя — Леанід Мацвічэвіч, рэжысёр-пастаноўшчык — Сіргей Ютэвіч.

Кірына расказвае пра некаторыя старыя біграфіі Антона Шаўлявіча Чэхава. Але гэта менш за ўсё бітм біграфічны ў тым сэнсе, у якім прынята тлумачыць тэрмін «біграфічнасць» у практыцы кіно. Інаша стала галуючы: гісторыя пісьменніцкай задумкі, нараджэння п'есы «Най-ка», і калі гаварыць аб жанры, дык кінафільм бліжэй за ўсё стаіць да сучаснага кінажанра.

Галуючы ролі выканаюць: Чэхаў — Мікалай Гранько, Маца — Ія Савіна, Іяна Мізінава — Марына Уліца, Юлія Лявоніца — Аляксандра Панова, Патапенка — Юры Явзулеў.

«СТАРЫ ЗНАЕМЫ»

Тыя называюцца кінароўна шырокаяпаўна музyczna кінакамедыя, пастануленая на кінастудыі «Масфільм» па сцэнарыі Варыса Ласкіна і Уладзіміра Палікоўна.

Валікі майстар сьмеху, народны арыст СССР Ігар Ільініч расказвае:

— Гледачы пазнаваліся з Серафімам Іванавічам Агурычовым, героём фільма «Карнавальныя ігры». Больш як дзесяць гадоў назад і вось — новая сустрэча. Цяпер мой герой «Новы» гаварыць паркам культуры і аддзячывае, арганізуе, па яго сло-

вах, «культуры» і змястоўны адпачынак усім без выключэння працоўным...»

У фільме «Стары знаемы» я ўпершыню выступаю ў ролі рэжысёра-пастаноўшчыка (разам з Арыядам Кальчытым), а таму длічэ больш хвалюся за дас карышны...

Апрача Ігара Ільініча ў галуючых ролях заняты таксама Мікалай Рыбінаў, Фелікс Ляорскі, Сяргей Філіпаў, Уладзімір Фіш, Наталія Сельмэна, Марыя Міронава, Тамара Адычыва, арганізуе, па яго сло-

АКНО У ВЯЛІКІ СВЕТ

РЕСПУБЛІКАНСКАЯ КАНФЕРЭНЦЫЯ КАЛЕКЦЫЯНЕРАУ-АМАТАРАУ

У мінулую нядзелю ў Мінскім Палацы культуры прафсаюзаў сустрэліся заўзятыя калекцыянеры з ўсіх абласцей рэспублікі, а таксама з Масквы, Ленінграда, Кіева, Таліна, Вільнюса, Рыгі і другіх гарадоў краіны. Гэта аматары, якія збіраюць маркі, паштоўкі, наветры, значкі, медалі, старажытныя манеты. Тут можна было сустрэць студэнтаў і арыстаў, настаўнікаў і інжынераў, рабочых і навуковых работнікаў.

Вось муж і жонка Стуканавы. Галіна — работніца дзіцячай установы і студэнтка вярчэняга аддзялення ВДУ. Аляксандр — аспірант. Калекцыянараваннем яны займаюцца некалькі гадоў. Галіна сабрала каля тысячы значкоў, прысвечаных гермінаму мінулага і сучаснаму Беларусі. Іо-дзісякця яшлісьніна папаўняецца, абнаўляецца.

У Аляксандра — інаша захапленне. Ён калекцыянуе паштоўкі, якія адлюстроўваюць мастацтва краіні і народаў свету. Зараз у яго картэціцы сабрала каля 50 тысяч паштоўак па жывапісу, скульптуры, графіцы, народнай творчасці. Гэта, бадай, самы вялікі і прадстаўнічы калекцыя тэматычных паштоўак сярод сабраных аматарамі рэспублікі.

Стуканавы — неаднаразова лаўрэаты рэспубліканскіх і гарадскіх выставаў калекцыянараў. На пытанне што ім дае гэты занятак, Аляксандр адказаў:

— Гэта развівае інтэлект, па шырае веды па гісторыі культуры, літаратуры, мастацтва. На маіх паштоўках можна знайсці чыці гісторыю развіцця беларускага мастацтва ад першых да апошніх гадоў. Сабраным матэрыялам карыстаюцца студэнты, вучні, настаўнікі, мастацтвазнаўцы.

А вось другі аматар калекцыянараваня — арыст А. Навасельскі. Ён збірае паштоўкі па гісторыі Мінска. За некалькі гадоў у яго накіраўся такі багаць матэрыял, што яго паслугаў цяпер карыстаюцца гісторыкі, краязнаўцы, музейныя работнікі.

Леў Коласав са шкільных гадоў пачаў захапляцца калекцыянараваннем марак. Цяпер ён інжынер, але зьяіці філатэліістаў не кідае. У яго альбомках сабрала больш 15 тысяч саветскіх, нямецкіх і польскіх паштоўак, канвертаў, спецыяльнай літаратуры — амаль на 400 тысяч рублёў. Гэта ў чатыры разы больш, чым было ў 1966 годзе, калі зарэкаліся Беларуска арганізацыя філатэлістаў.

Аднак, як паказала канферэнцыя, работа філатэлістаў рэспублікі можа быць больш актыўнай, істотнай і карыснай, калі кіраўніцтва гэтай арганізацыі будзе больш дамагацца шматлікім аматарам-калекцыянерам.

На канферэнцыі выбраны новы склад праўлення Беларускага аддзялення Таварыства.

І. СУЧКОУ.

рэнцы, якая праходзіла ў той дзень у Палацы культуры прафсаюзаў.

Старшыня праўлення Г. Дубрава ў справядлівым дакладзе прывёў цікавыя лічы і факты з дзейнасці аддзялення. За два з паловай гады рады членаў гэтага таварыства павялічыліся больш чым у два разы. Ва ўсіх абласцях, а таксама ў Баранавічах, Вабруйска, Барысаве створаны аддзяленні. У Рэчыцы, Паланку, Оршы, Браўславе, Слуцку і Слоніме працуюць гарадскія філатэлістычныя гурткі.

Філатэлісты праводзяць вялікую культурна-асветную работу. Асабліва актыўнавалася яна ў дні парыхтоўкі да знамянальнага юбілею — 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна.

На кафедры пачатковых класаў Мінскага педагагічнага інстытута Ія Горкага працуе пастаянная дзіцячая выстаўка на тэматычных матэрыялах, прысвечаных жыццю і дзейнасці У. І. Леніна. Стонды з маркамі, блокам, спецыяльнымі гашэннямі аформлены супрацоўніцай інстытута С. Ціхаміравай. Выстаўка карыстаецца поспехам у студэнтаў. Яна спрыяла таму, што пачалі працаваць гурткі юных філатэлістаў у школах Мінска, Вабруйска, Ліды, Брэста, Пружан. Пры Пружанскай сярэдняй школе № 1 створана першае ў рэспубліцы піянерскае паштовае аддзяленне сувязі са сваім шпталем для гашэння марак і канвертаў.

Вялікае выхаваўчае значэнне маюць філатэлістычныя выстаўкі, якія перыядычна наладжваюцца ў клубках, палацах культуры, кінастудыях. Тысячы людзей бававалі на рэспубліканскіх выстаўках «50-годдзе Кастрычніка», «50 гадоў КПСР» і БССР», «50 гадоў Савецкай Арміі», «25-годдзе вызвалення Беларусі», «Францыя — БССР».

Беларускія філатэлісты прымаюць удзел ва ўсеазаюзных і міжнародных выстаўках.

Аб размаху філатэліі ў нас можна меркаваць хаця б па такіх лічбах: за два гады ў рэспубліцы праведзена каля 60 тэматычных выставаў з удзелам калекцыянераў з Расійскай Федэрацыі, Украіны, Літвы, Польскай Народнай Рэспублікі. Толькі сёлетня праз магазіны і кіёскі «Саюздруку» разлітавана розных філатэлістычных выпуская і выданяў — марак, паштоўак, канвертаў, спецыяльнай літаратуры — амаль на 400 тысяч рублёў. Гэта ў чатыры разы больш, чым было ў 1966 годзе, калі зарэкаліся Беларуска арганізацыя філатэлістаў.

Аднак, як паказала канферэнцыя, работа філатэлістаў рэспублікі можа быць больш актыўнай, істотнай і карыснай, калі кіраўніцтва гэтай арганізацыі будзе больш дамагацца шматлікім аматарам-калекцыянерам.

І. СУЧКОУ.

ЗНОЎ ПЕРА МАГЛІ ТОНКАСУКОНШЧЫКІ

Гэты конкурс калектываў мастацкай самадзейнасці на лепшае абслугоўванне працоўных у гарадскіх і сельскіх арганізацыях і пачынуў працягацца з мая па верасень. Прысвечаны ён быў 100-годдзю з дня нараджэння У. І. Леніна.

Удзел у конкурсе прынялі калектывы дваціці працоўных у парках і іных месцах масавага адпачынення амаль сто канцэртаў. А нядаўна Мінскага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных і прэзідыум аblasнога савета прафсаюзаў паднялі вынікі юбілейнага конкурсу. Зноў, як і ў двух папярэдніх летніх сезонах, перамож калектываў мастацкай самадзейнасці тонкасуконых камбінатаў. Яны прысуджаны пераходам прыз гарвыніком і абслугоўвання першага пераходнага прызі ў суме 300 рублёў. Пераходны прыз падняты ў пераможцы ад вечнага Шмаста.

Упершыню другое месца і прыз 300 рублёў прысуджаны калектыву Палаца культуры Велсау-Шмаста.

Успрымаючы і змястоўны канцэртаў паказалі таксама працоўныя калектывы мастацкай самадзейнасці Палаца культуры імя волнага камбіната, дамоў культуры і саветскіх гарадскіх арганізацый «Прамень» і іных. Горы сёлетня паказалі слабе ў конкурсе калектываў мастацкай самадзейнасці Палаца культуры імя волнага камбіната і транктарнага цэнтруамабіната.

У гэтым конкурсе садзейнічаў развіццю мастацкай самадзейнасці даволі значна палепшчыў культуранае абслугоўванне працоўных у парках, зьявіўся работа гэтых культурна-асветных. Вырашана падобныя конкурсы праводзіць штогод. Для пераможцаў устаноўлены новы пераходны прызі: тры грашовыя прызі — 300, 300 і 200 рублёў.

Мастацкі аб'яднанні Палаца культуры тонкасуконых камбінатаў Яўген Мікалаевіч Буткоўскі нашомаю нарэспубліканскага рэспубліканскага конкурсу год у пачатку вясенне-летняга сезона ў парках мы

Сюань і навучніца ГПТВ Васіля Селітны. Пяць умяроў паказалі нашы пантэмісты Леанід Лявоніч і Сяргей Сяргееў, паказалі з вялікім поспехам. Добра успрымаўся танец «Вяселле маладыняў», рытмічны танец «Лада», «Гарна», «Рускія патанцоўкі», венгерскі танец, танцы пэсн, як «Песня аб Канстанціне Заслонаве» Ул. Алоўнікава, «Песня аб Мінску» Ю. Семініна, «Абеліск» Б. Смольскага, «Паміць сэрца» І. Ляманіна.

Хоць нашы калектывы афіцыйна не ўдзельнічаюць у конкурсах на лепшае абслугоўванне працоўных сіла, але мы пастаянна шэраўнем над каласам «Развалючы» саўгасам «Любавічы». Лічбанага рэане. Сябры ў працоўнай сіла выступілі з канцэртаў інаўдзіліце № 14 (дзіцячая самадзейнасць палача), дадалі канцэрты на адкрытых пляцоўках перад воніамі ЧЗВА. Найбольш ценныя напанты ў нас заваляліся з Цэнтральным дзіцячым паркам Іяна М. Горкага. Хоць ён і лічыцца дзіцячым, але яго любяць наведваць і дарослыя. Тут заўсёды добра арганізавана вечамоў, канцэртаў, па нашых самадзейных арыстаў парк высеае нават аўтобус. У парку Іяна Горкага ёсць чаю павучыца паркам Іяна Чалюска, «50 год БССР» і іным.

Канцэртны брыгада мела амаль настаяны сіла, але ў залежнасці ад праграмы ў ёй удзельнічала ад 20 да 35 чалавек. З праграмаў, якія складалася з двух аддзяленняў, выступіў наш эстрады арыстэр, ансамбль гітарыстаў, вакальны і танцавальны калектывы чыталіні. Асабліва падаліся гледачам выступленні валакіста студэнта Мікалая Іяна, танцавальна-аперацыйна машына-падкінога бюро камбіната Людмілі

Сюань і навучніца ГПТВ Васіля Селітны. Пяць умяроў паказалі нашы пантэмісты Леанід Лявоніч і Сяргей Сяргееў, паказалі з вялікім поспехам. Добра успрымаўся танец «Вяселле маладыняў», рытмічны танец «Лада», «Гарна», «Рускія патанцоўкі», венгерскі танец, танцы пэсн, як «Песня аб Канстанціне Заслонаве» Ул. Алоўнікава, «Песня аб Мінску» Ю. Семініна, «Абеліск» Б. Смольскага, «Паміць сэрца» І. Ляманіна.

СЕМІНАР БІБЛІАГРАФАУ

Учора ў Мінску ў Дзяржаўнай бібліятэцы БССР імя У. І. Леніна закончыў работу ўрачыстай бібліятэчна-бібліаграфічна-практычнага семінара-практычнага бібліаграфу. У ім прынялі удзел прадстаўнікі ўсіх абласных і гарадскіх гарадскіх бібліятэкаў Мінска.

Удзельнікі семінара абмеркавалі задачы бібліятэчна-бібліаграфічнага асярэньня работніцкага рэспубліканскага бібліаграфу Дзяржаўнай бібліятэцы і іных аглядах выступілі яні найлепш.

На семінары былі пададзены вынікі работы бібліаграфу за гэты год і абмеркаваны перспектывы планы на 1971 — 1975 гг.

Удзельнікі прайтываю абмяняліся вопытам сваёй работы. У рабоце семінара прынялі ўдзел арысты бібліаграфу Дзяржаўнай бібліятэцы і іных аглядах выступілі яні найлепш.

С. КОМАВА.

Пакуніні цэнтральнай мінскай нінгарні сустрэліся з Іванам Шамякіным. Пісьменнік расказаў прысутным пра свае творчыя пачыні, адказаў на іх шматлікія пытанні, аб тым, як нараджаліся і ствараліся ягоныя беларускія літаратура. Многія пакуніні набылі час сустрачы нінгі І. Шамякіна з яго аўтаграфам.

Фота: Ул. КРУКА.

МАСТАКІ ў ГАСЦЯХ у ПАЛІГРАФІСТАУ ГДР

Выстаўка кніг Германскай Демакратычнай Рэспублікі, якая адкрылася ў Мінску 19 лістапада г.г. заканчвае сваю работу. За гэты час яе наведалі тысячы мінчан. Тут пабывалі работнікі выдавецтваў, паліграфіі і інжынараў гандлю.

Цікава праітоў семінар мастакоў і мастацкіх рэдактараў выдавецтваў рэспублікі. З падрабязным аглядам афармлення паліграфічнай мастацкай і дзіцячай літаратуры выступіў галуючы мастацкі выданецтва «Беларусь»